

[Bomholt.]

Udrensning, men jeg er tilbøjelig til at tro, at man burde koncentrere Opmærksomheden mere om de vitterlige Forbrydelser og give de mindre Sager, der hober sig op, en hurtig og ikke for rigoristisk Afgørelse.

Udadtil er vor Stilling styrket. Danmark er nu Medlem af De Forenede Nationer og har ratificeret Pagten. Det er en gigantisk Opgave at skabe en Verdensorganisation, der sikrer Freden og sikrer de enkelte Nationer Ret til at leve deres eget frie nationale Liv. Hvis det lykkedes i Løbet af Aarhundredet at løse denne Opgave, er det i Sandhed en Bedrift. Det nu skabte Nationernes Forbund er et Resultat af de Bestræbelser, som Roosevelt, den geniale Statsmand, udfoldede, og utvivlsomt et langt Skridt i den rigtige Retning. Vi har Grund til i denne Forbindelse at tænke med Taknemmelighed paa det udmærkede Arbejde, som vor Minister Henrik Kauffmann har udført i Washington, og paa det Arbejde, som han sammen med Professorerne Hartvig Frisch og Husfeldt udførte paa Konferencen i San Francisco.

I sin Rapport fra Konferencen i San Francisco bemærker det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch følgende:

„Reelt er Pagten en Stormagtsalliance og kan for saa vidt sammenlignes med Alliancen efter Napoleonskrigene, men den giver inden for sine Rammer Plads for de mellemstore og smaa Nationer til at ytre sig og appellere til den offentlige Mening, og den bygger et stort internationalt Apparat op, der vil kunne blive af den største Betydning for Fremtidens sociale og kulturelle Udvikling.“

Det er utvivlsomt rigtigt. De sidste Dages Udvikling af den udenrigspolitiske Verdenssituation kan muligvis give os, der kun kan betragte Forholdene udefra, Anledning til Uro og Bekymring, men forhaabentlig lykkes det at finde en Løsning, der forener de store Magters Interessser med de smaa Nationers Længsel efter en holdbar Fred.

Danmark har med Tiltrædelse af Pagten forladt den hidtidige Neutralitetspolitik, og vort Forsvar maa udformes efter en Aftale, en Overenskomst, et Agreement med De Forenede Nationer. Hvorledes Udviklingen i øvrigt vil forme sig, er det endnu — saa faa Maaneder efter Krigens Afslutning — umuligt at sige, det synes, som om Atombomben har medført et saa stort Skred i den militærtekniske Udvikling, at det kan faa vidtrækkende Konsekvenser i Verdenspo-

litikken. De Bomber, der nedkastedes over Japan, var efter Sigende kun Legetøjsværk i Sammenligning med de Bomber, der endnu ikke er anvendt.

Der er her Tale om en Sprængstofvirkning, formentlig op til en Million Gange stærkere end de hidtil kendte Sprængstofvirkninger, og det vil atter sige, at Civilisationen er fortabt, hvis en Storkrig bringer saadanne Vaaben til Anvendelse. Menneskeheden er mere end nogen Sinde interesseret i at skabe en holdbar Fred. I det Foredrag, som Professor Niels Bohr holdt i Aftes, og som jeg kun kender til gennem Avisreferat, udtalte han, at han ikke troede det muligt at opstille noget Forsvar mod Atombomben. Han mente, at al Tale om militære Baser i Virkeligheden var nytteløs. Ingen kunde klare sig mod Atombombens frygtelige Ødelæggelser. Det er Udtalelser, der, hvis de er rigtigt refererede, kan give baade Rigsdag og Forsvarsministerium Grund til Eftertanke. Hvorledes Perspektivet end former sig, vil det være ønskeligt, om vi herhjemme kunde finde en Ordning af Forsvarssagen, som ikke blot beroede paa Ønsker udefra, men positivt forenede alle betydende Grupper i Befolkningen. Det vilde være et Plus under de Forhold, der nu raader i en Befolkning paa kun 3,9 Millioner Indbyggere — adskilligt færre, end der før Krigen normalt boede i Berlin —, om den kunde enes om en Forsvarsordning. Der trænges nu til en fordomsfri Bedømmelse uafhængig af Fortidens Problemstillinger. Det gælder ogsaa for de militære Forslagsstillere, der nu mere end nogen Sinde har Mulighed for at medvirke til Oprettelse af en Folkehær, der mødes med Tillid. Det er vort Ønske, at Forsvarsmagten demokratiseres, at Officerskorpset i sin S sammensætning paa alsidig Maade kommer til at afspejle den hele Befolkning, saa at Officererne fremtidig kun opfattes som og føler sig som Folkets Tillidsmænd paa Linie med andre Tillidsmænd. De meniges Forhold bør ordnes paa betryggende Maade, og det maa tilstræbes, at de kan vende tilbage til det Arbejde, de kom fra.

Vor Grænse mod Syd blev i 1920 lagt saa omhyggeligt, at den kunde holde til en Storkrigs Dønninger, men nu er der desværre opstaaet en Grænsediskussion i Tilknytning til det sydslesvigske Spørgsmaal; baade af Konservative og Venstre er der, velsagtens i Konkurrence med Dansk Samling, fremsat forskellige uklare Udtalelser, som kan kalde paa Drømme hos vore Landsmænd Syd for Grænsen. Socialdemokratiet ønsker, at der gøres, hvad gøres